

Autór románú *DAJ MI TVOJE MENO*

NÁJDI SI MA

André Aciman

**NÁJDI
SI
MA**

André Aciman

NÁJDI
SI
MA

Z angličtiny přeložil
OTAKAR KOŘÍNEK

slovař

Copyright © 2019 by André Aciman

All rights reserved.

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2020

Translation © Otakar Kořínek 2020

ISBN 978-80-556-4210-9

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Para mis tres hijos

TEMPO

Prečo taká zachmúrená?

Díval som sa, ako nastupuje na stanici vo Florencii. Keď bola vo vozni, odsunula posuvné sklené dvere, rozhliadla sa a pohodila batoh na prázdne sedadlo k môjmu. Zhodila si koženú bundu, odložila rozčítaný anglický paperback, nervózne na priehradku batožiny vyložila bielu škatuľu a zlostne sa hodila na sedadlo uhlopriečne odo mňa. Pripomínala človeka, ktorý sa chvíľu pred nasadnutím do krvi s niekým pohádal a ešte pení nad jedovatými slovami, ktoré buď ona, alebo niekto iný vyslovil na záver. Jej psík, ktorého zadržovala medzi členkami, držiac červenú koženú vôdzku obrútenú okolo päste, sa zdal rovnako popudnený ako ona. „*Buona*, dobré dievča,“ povedala konečne v nádeji, že psíka upokojí. „*Buona*,“ zopakovala, keď sa psík stále mrvil a chcel sa vykručiť zo zovretia. Jeho prítomnosť mi šla na nervy a podvedome som odmietol rozťahnuť nohy alebo sa pomknúť, aby som mu urobil miesto. Ona však nebrala na vedomie mňa ani reč môjho tela. Namiesto toho pošmátrala rukou v batohu, vytiahla tenké plastové vrečko, vybrala z neho dve drobné pochúťky pre psa v tvare kosti, uložila si ich na dlaň a dívala sa, ako ich psík zlizol. „*Brava*.“ Keď sa na chvíľu upokojil, trocha sa nadvihla, aby si upravila sukňu, zo dva razy sa na sedadle pomkla a potom upadla do akejsi rozčúlenej apatie, ľahostajne pozorujúc Florenciu, keď vlak vychádzal zo stanice Santa Maria Novella. Ešte vždy z nej sálal hnev a mimovoľne, zrejme si to ani neuvedomovala, raz a potom ešte raz pokrútila hlavou, v duchu asi preklínajúc toho, s kým sa pred nastúpením hádala. Tvárila sa tak bezútešne, neprítomne hľadiac na moju otvorenú knihu, že ma nutkalo niečo povedať len preto, aby som rozptýlil to, čo nieslo všetky znaky búrky,

chystajúcej sa prepuknúť v našom malom kútiku na samom konci vozňa. Potom som si to rozmyslel. Lepšie bude nechať ju tak a ďalej si čítať. Keď som však zachytil jej pohľad, nedalo mi a nadhodil som: „Prečo taká zachmúrená?“

Vzápätí mi zišlo na um, ako nevhodne musí vyznieť taká otázka niekomu celkom neznámemu vo vlaku, navyše keď sa ten niekto tvári, že pri najmenšom podnete vybuchne. Ona však na mňa len uprela zmätený pohľad a nevraživý záblesk v očiach bol predzvesťou slov, ktorými sa ma chystala uzemniť a vykázat do patričných medzí. *Hľad si svojho, dedo! Alebo: Čo ty s tým máš? Alebo sa nepekne zatvári a zničujúco odsekne: Kretén!*

„Nie, nie som zachmúrená, iba rozmýšlam,“ vysvetlila.

Jej mierny, takmer ľútostivý tón ma tak zaskočil, že mi to vzalo reč ešte väčšmi, než keby mi bola šprihla „pál do riti“.

„Pri rozmýšľaní možno vyzerám zachmúrená.“

„Takže sú to príjemné myšlienky?“

„Nie, príjemné nie sú,“ pripustila.

Bez slova som sa usmial, už ľutujúc svoje povrchné, blahosklonné vtipkovanie.

„Ale keď sa to tak vezme, možno sú zachmúrené,“ priznala s tlmeným smiechom.

Ospravedlnil som sa za svoju netaktnosť.

„Netreba,“ povedala, bežiac pohľadom po krajine za oknom. Spýtal som sa, či je Američanka. Je. „Aj ja,“ povedal som. „Spoznala som to podľa vášho prízvuku,“ dodala s úsmevom. Vysvetlil som, že žijem v Taliansku takmer tridsať rokov, ale ani za svet sa toho prízvuku neviem zbaviť. Na moju otázku odvetila, že sa usadila s rodičmi v Taliansku, keď mala dvanásť rokov.

Obaja sme cestovali do Ríma. „Za prácou?“ spýtal som sa.

„Nie, nie za prácou. Za otcom. Nie je na tom dobre.“ Uprela na mňa pohľad. „Asi to vysvetľuje tú zachmúrenosť.“

„Je to vážne?“

„Áno, je.“

„To je mi ľúto,“ povedal som.

Mykla plecami. „Taký je život.“

Potom zmenila tón. „A vy? Za robotou alebo si polahodiť?“

Pri tejto konvenčnej otázke som sa usmial a vysvetlil som, že ma pozvali prednášať vysokoškólákom. A mám sa stretnúť aj so synom, ktorý žije v Ríme a príde ma vyzdvihnúť na stanicu.

„Určite milý chlapec.“

Videl som, že chce vtipkovať. Páčilo sa mi však jej uvoľnené, neformálne správanie, ktoré preskočilo zo zachmúrenosti do čulosti, predpokladajúc, že ten druhý bude taký istý. Jej tón sa zhodoval s jej ležérnym oblečením – obnosené turistické baganče, džínsy, nijaký mejkap a napoly rozopnutá vyblednutá červenkastá károvaná košeľa, ktorú mala na čiernom tričku. A napriek neporiadnemu výzoru mala zelené oči a tmavé obočie. Pomyslel som si, že určite vie, prečo som utrúsil tú hlúpu poznámku o zachmúrenosti. Bol som presvedčený, že cudzí ľudia vždy hľadajú takú či onakú zámienku, aby sa s ňou mohli pustiť do reči. Toto podľa všetkého vysvetľuje výraz *ani to neskúšajte*, ktorý vysielá, kamkoľvek sa pohne.

Po jej ironickej poznámke omojom synovi ma neprekvapilo, že náš rozhovor viazne. Prišla chvíľa, aby sme si každý vzali svoju knihu. No vtom sa ku mne obrátila a z mosta do prosta sa spýtala: „Tešíte sa na svojho syna?“ Znova si zo mňa uťahuje, pomyslel som si, no jej tón nebol uštipačný. V spôsobe, akým bola zrazu osobná a prehupla sa cez prekážky medzi cudzími vo vlaku, bolo čosi vábivé a odzbrojujúce. Páčilo sa mi to. Hádám chcela vedieť, čo pociťuje muž takmer raz taký starý ako ona pred stretnutím so synom. Alebo sa jej jednoducho nechce čítať. Čakala na moju odpoveď. „Takže... tešíte sa – možno? Alebo ste nervózny – možno?“

„V skutočnosti nie nervózny, alebo ak, tak len trocha,“ odvetil som. „Rodič sa vždy bojí, že bude bremenom, ak už nechceme povedať, že nudou.“

„Myslíte, že ste nudný?“

Zapáčilo sa mi, ako ju prekvapilo, čo som práve povedal.

„Možno som. No povedzme si rovno – kto nie je?“

„Ja si nemyslím, že môj otec je nudný.“

Nebodaj som ju urazil? „Beriem späť,“ povedal som.

Zadívala sa na mňa a usmiala sa. „Nemusíte tak rýchlo.“

Bodá a vrta. Tým mi pripomínala môjho syna – bola o čosi staršia, ale mala rovnakú schopnosť konfrontovať ma s mojimi prešlapmi, s drobnými úhybnými manévrami a zanechať ma zdecimovaného, keď sme sa poškriepili a uzmierili.

Aká ste, keď vás niekto spozná? mal som na jazyku. *Zábavná, veselá, hravá, alebo vám prúdi žilami pochmúrnosť, hnevливé sérum, ktoré vám zahmlieva črty a vymazáva všetok smiech, ktorý sľubuje ten úsmev a zelené oči?* Chcel som to vedieť – lebo som to nevedel odhadnúť.

Chcel som jej poblahoželať, že vie tak dobre čítať v ľuďoch, no v tej chvíli jej zazvonil mobil. *Frajer, samozrejme! Kto iný?* Na ustavičné prerušovanie mobilmi som si už zvykol, posedieť si so študentmi pri káve alebo sa porozprávať s kolegami, alebo aj so synom, sa nedalo bez toho, aby do toho vždy nevrhol telefonát. Zachránený mobilom, umlčaný mobilom, odstavený mobilom.

„Ahoj, otec,“ pozdravila po prvom zazvonení. Usúdil som, že sa ozýva hneď preto, aby hlasné vyzváňanie nerušilo ostatných cestujúcich. No prekvapilo ma, ako do mobilu kričala. „To ten poondiaty vlak. Stál a vôbec netuším ako dlho, ale nemalo by to trvať dlhšie než dve hodiny. Onedlho sa uvidíme.“ Otec sa jej na niečo spýtal. „Jasné, že áno, ty motovidlo staré, ako by som mohla zabudnúť?“ Spýtal sa ešte niečo. „Aj to.“ Ticho. „Aj ja. Veľmi a veľmi.“

Vypla mobil a odhodila ho do batoha, akoby chcela povedať: *Už nás nič nebude rušiť.* Stiesnena sa na mňa usmiala. „No, rodičia,“ povedala napokon s podtónom *všetci sú rovnakí, nie?*

Potom to však vysvetlila. „Som s ním každý víkend – som jeho víkendová víla, cez týždeň sa oňho starajú súrodenci a ošetrovatelka.“ A kým som stihol niečo povedať, spýtala sa: „Takže na dnešnú večernú udalosť ste sa skráslili?“

Takto opísať, čo som mal na sebe! „Vyzerám *skráslený?*“ zareagoval som, zopakujúc jej to slovo žartovne, aby si nemyslela, že prahnem po poklonách.

„No, vreckovka v náprsnom vrecku, dobre vyžehlená košeľa, bez kravaty, ale s manžetovými gombičkami? Povedala by som, že ste si dali záležať. Tak trocha stará škola, ale elegantné.“

Obaja sme sa usmiali.

„S týmto ste nerátali,“ povedal som, z vrecka saka som povytiahol farbistú kravatu a zastrčil som ju naspäť. Chcel som dať najavo, že mám dostatočný zmysel pre humor a viem si zažartovať na vlastný účet.

„Presne, ako som si myslela,“ prikývla. „Skrášlený! Nie ako profesor na penzii v nedelnom obleku, ale skoro. No a čo vy dvaja robíte v Ríme?“

Tá si nedá pokoj? Spustil som svojou prvou otázkou čosi, čo jej vnuklo, že môže byť taká bezprostredná?

„Stretáme sa každých päť alebo šesť týždňov. Žije v Ríme, ale onedlho sa bude sťahovať do Paríža. Už mi chýba. Rád s ním trávim dni. Nič vlastne nerobíme, zväčša sa prechádzame, no zvyčajne sú to rovnaké prechádzky – po jeho Ríme, okolo konzervatória, po mojom Ríme, kde som býval ako mladý učiteľ. Nakoniec vždy obedujeme u Armanda. Toleruje ma a možno ho moja spoločnosť aj teší, to stále neviem, asi jedno aj druhé, ale tie návštevy sme si zritualizovali – Via Victoria, Via Belsiana, Via del Babuino. Niekedy sa zatúlame až k Protestantskému cintorínu. Sú čosi ako majáky našich životov. Dali sme im prezývku naše vigílie podľa toho, ako zbožní ľudia zastávajú pri rozličných *mandonellách* – pouličných svätyniach –, aby zložili poklonu madone tej či onej ulice. Máme to stále na pamäti – obed, prechádzka, vigílie. Som šťastný. Chodiť po Ríme s ním je samo osebe vigília. Kam sa obrátíme, tam natrafíme na spomienky – vlastné, niekoho iného, mestské. Ja mám rád Rím za súmraku, on ho má rád popoludní a sú chvíle, keď si dáme popoludní niekde čaj, aby sme zabili čas do večera, a potom si dáme pohárik.“

„A to je všetko?“

„To je všetko. Prejdeme sa po Via Margutta, to pre mňa, a po Via Belsiana, to preňho – v obidvoch prípadoch staré lásky.“

„Vigílie po vigíliách?“ zažartovala tá mladá žena vo vlaku. „Je ženatý?“

„Nie.“

„A má niekoho?“

„Neviem. Tuším, že niekto musí byť. Ale bojím sa oňho. Pred istým časom niekto bol a spýtal som sa ho, či je niekto aj teraz, no on

len pokrútil hlavou a odvetil: „Nepýtaj sa, otec, nepýtaj sa.“ Znamenalo to, že nikto alebo všetci, a ja neviem, čo je horšie. Býval voči mne otvorený.“

„Myslím, že bol k vám úprimný.“

„Áno, istým spôsobom.“

„Páči sa mi,“ prehodila tá mladá žena, sediacca uhlopriečne odo mňa. „Asi preto, že i ja som skoro taká istá. Niekedy mi vyčítajú, že som priveľmi otvorená, priveľmi trúfalá, a potom zasa že som priveľmi obozretná a utiahnutá.“

„Nemyslím si, že je voči iným utiahnutý. Ale nemyslím si, že je veľmi šťastný.“

„Viem, ako sa cíti.“

„Vo vašom živote niekto je?“

„To keby som vedela!“

„Čože?“ To slovo zo mňa vyletelo ako prekvapený, žalostný vzdych. Čo tým chce povedať – že v jej živote nikto nie je, alebo že ich je veľa? Alebo že ju muž jej života opustil a zanechal ju zničennú, iba s nutkaním obrátiť svoj hnev proti sebe alebo na sled frajerov? Alebo ľudia jednoducho prichádzajú a odchádzajú, prichádzajú a odchádzajú, ako som sa obával pri svojom synovi – alebo je ten typ, ktorý vkĺzne do života ľudí a potom z neho vykĺzne a nezanechá stopu ani žiadnu pamiatku?

„Neviem, či som typ, ktorý má rád ľudí, a už vôbec nie, ktorý sa do niekoho zamiluje.“

Toto som videl v jednom aj v druhom – tie isté zatrpknuté, umŕtvené, zranené srdcia.

„Je to v tom, že nemáte rada ľudí alebo že ste z nich unavená a za živý svet si neviete spomenúť, prečo vám vôbec pripadali zaujímaví?“

Zrazu stíchla, vyzerala absolútne zaskočená a nevyšlo z nej ani slovo. Zasa som ju urazil? „Ako to môžete vedieť?“ dostala zo seba konečne. Prvý raz som ju videl vážnu a podráždenú. Zdalo sa, že si chystá ostré slová, ktorými ukončí moje opovážlivé zasahovanie do svojho súkromného života. Mal som byť ticho. „Stretli sme sa pred necelou štvrtihodinou a už ma poznáte! Ako to môžete o mne vedieť?“ Potom sa zbadala: „Koľko beriete na hodinu?“

„Máte to grátis. No ak niečo viem, potom preto, lebo sa nazdávam, že všetci sme takí. Navyše, ste mladá, ste krásna a som si istý, že vás stále obletujú muži, takže nemáte problém s niekým sa zoznámiť.“

Znova to zo mňa len tak vyletelo. Prekročil som hranicu?

Aby som ten kompliment zmiernil, dodal som: „Je to len v tom, že čaro niekoho nového nikdy netrvá dlho. Chceme iba tých, ktorých nemôžeme mať. Stopu zanechajú tí, ktorých sme stratili alebo ktorí vôbec nevedeli, že existujeme. Po ostatných ostane ledva ozvena.“

„To je prípad s tou slečnou Marguttou?“ spýtala sa.

Tej žene nič neunikne, pomyslel som si. Meno slečna Margutta sa mi páčilo. Na to, čo medzi nami existovalo pred rokmi, to vrhalo mierne, poddajné, takmer usmievané svetlo.

„To nebudem nikdy vedieť. Boli sme spolu veľmi krátko a stalo sa to veľmi rýchlo.“

„Ako dávno je to?“

Na okamih som sa zamyslel.

„Hanbím sa povedať.“

„Len povedzte, von s tým!“

„Najmenej dvadsať rokov. Skoro tridsať.“

„A?“

„Stretli sme sa na párty, keď som učil v Ríme. Bola tam s niekým, ja som tam bol s niekým, pustili sme sa do reči a ani jednému sa nechcelo prestať. Ona a jej priateľ odišli a onedlho sme odišli aj my. Nevymenili sme si ani čísla. Nemohol som ju však dostať z hlavy. Zavolať som teda priateľovi, ktorý ma na párty pozval, a požiadal som ho o jej číslo. A tu príde to zábavné. Deň predtým mu zavolała ona a chcela *moje* telefónne číslo. Počul som, že ste ma hľadali, spustil som, keď som jej konečne zavolať. Mal som sa predstaviť, ale bol som nervózný, nerozmýšľal som.“

Hneď spoznala môj hlas, alebo ju už asi upozornil môj priateľ. „Chcela som vám zavolať,“ povedala. „Ale nezavolať ste,“ odvetil som. „Nie, nezavolať.“ A vtedy povedala čosi, čo dokazovalo, že je odvážnejšia ako ja, a mne sa rozbúšilo srdce, lebo som to nečakal, a nikdy na to nezabudnem. „Tak ako to urobíme?“ spýtala sa. *Ako to urobíme?* Pri tej vete som zrazu vedel, že môj život sa vychýľuje zo

známej obežnej dráhy. Nikto, koho som poznal, na mňa nikdy nevyrukoval s takými priamymi, takmer dravými slovami.“

„Tá žena sa mi páči.“

„Čo sa na tom celom mohlo nepáčiť? Bez obalu, priamo a tak k veci, že som sa musel hneď a zaraz rozhodnúť. ‚Podme na obed,‘ navrhol som. ‚Lebo večera by bola zložitá, však?‘ nadhodila. Jej sme- lá, skrytá irónia ma chytila za srdce. ‚Podme na obed – hneď dnes,‘ vyhlásil som. ‚Tak hneď dnes.‘ Rozosmiali sme sa na tom, ako rýchlo sa to všetko deje. Do obeda v ten deň nechýbala ani hodina.“

„Netrápilo vás, že chcela oklamať svojho frajera?“

„Nie. A netrápilo ma ani to, že ja robím to isté. Obed trval dlho. Odprevadil som ju domov po Via Margutta, potom sme sa vrátili tam, kde sme obedovali, a potom som ju znova odprevadil tam, kde bývala.“

„Zajtra?‘ spýtal som sa, ešte vždy neistý, či na to nejdem pri- rýchlo. ‚Jednoznačne, zajtra.‘ Bol týždeň pred Vianocami. V utorok popoludní sme urobili čosi absolútne bláznivé – kúpili sme si leten- ky do Londýna.“

„Romantické!“

„Všetko šlo tak rýchlo a pripadalo nám to také prirodzené, že ani jeden z nás nepocítil potrebu prebrať to s partnerom alebo roz- myslieť si to. Zábrany sme jednoducho odpísali. V tých časoch sme ešte mali zábrany.“

„Myslíte na rozdiel od dneška?“

„To neviem.“

„Áno, predpokladám, že neviete.“

Jej skrytá irónia mi dala najavo, že ma chcela trochu podpichnúť. Zasmial som sa.

Zasmiala sa aj ona, čím mi naznačila, že vie o mojej pokryteckosti.

„Tak či onak, hneď sa to skončilo. Vrátila sa k tomu svojmu a ja k tej svojej. Nezostali sme priateľmi. No zúčastnil som sa na jej svad- be a potom som ich pozval na svoju. Zostali spolu. My nie. *Voilà.*“

„Prečo ste dovolili, aby sa vrátila k tomu svojmu?“

„Prečo? Asi preto, že som si nebol celkom istý vo svojich citoch. Jednoducho som nezabojoval, aby som si ju udržal, a ona vedela, že

nebudem bojovať. Asi som chcel byť zamilovaný, ale bál som sa, že nie som, a radšej som dal prednosť tomu nášmu zabudnutiu v Londýne, ako sa ocitnúť tvárou v tvár tomu, čo som k nej necítil. Asi som dal prednosť pochybnostiam pred istotou. Takže kolko pýtate za hodinu vy?“

„Zásah!“

Kedy som sa naposledy s niekým takto rozprával?

„A teraz mi vy povedzte o človeku vo *vašom* živote,“ požiadal som. „Som si istý, že momentálne sa vídате s niekým mimoriadnym, nie?“

„S niekým sa vídam, áno.“

„Ako dlho?“ Tu som sa zarazil. „Ak sa smiem spýtať.“

„Smiete. Sotva pár mesiacov.“ Potom myknutie plecami. „Nestojí to za reč.“

„Máte ho rada?“

„Áno, celkom. Vychádzame. A je mnoho vecí, ktoré máme radi obaja. Ale sme len dvaja spolubývajúci, ktorí predstierajú, že majú spoločný život. Nemáme ho.“

„Takto to vyjadriť! *Dvaja spolubývajúci, ktorí predstierajú, že majú spoločný život.* Smutné.“

„Je to smutné. Lenže smutné je aj to, že za týchto niekoľko chvíľ som sa vám zdôverila viac než jemu za týždeň.“

„Možno nie ste typ, ktorý sa ľuďom otvára.“

„Ale s vami sa rozprávam.“

„Som cudzí a otvoriť sa cudziemu je ľahké.“

„Jediní, s kým sa môžem rozprávať úprimne, je môj otec a môj pes Pavlova, no ani jeden z nich tu nebude dlho. A okrem toho, otec toho môjho momentálneho neznáša.“

„U otca nič nezvyčajné.“

„Ale môjho predchádzajúceho zbožňoval.“

„A vy?“

Usmiala sa a ja som rátal s tým, že to odbije štipkou humoru. „Nie, nezbožňovala som ho.“ Na okamih sa zamyslela. „Môj predchádzajúci sa chcel so mnou oženiť. Povedala som nie. Veľmi mi odľahlo, že z nášho rozchodu nerobil nijaké haló. O šesť mesiacov

som sa dopyčula, že sa žení. Išlo ma rozhodiť. Ak ma niekedy niečo ranilo a plakala som pre lásku, bolo to v deň, keď som počula, že si berie ženu, z ktorej sme si hodiny a mesiace spoločne uťahovali.“

Ticho.

„Žiarliť a nebyť ani trocha zamilovaná – ste komplikovaná,“ skonštatoval som napokon.

Obdarila ma pohľadom, v ktorom sa zračila výčitka, že si trúfam takto o nej hovoriť, a zároveň váhavá zvedavosť dozvedieť sa viac. „Poznám vás necelú hodinu tu vo vlaku. A predsa mi absolútne rozumiete. To je sympatické. Ale mala by som vám povedať o tom ďalšom a o hroznom defekte.“

„A to?“

Obaja sme sa rozosmiali.

„Nikdy si neostanem blízka s niekým, s kým som mala vzťah. Väčšina ľudí nerada páli mosty. Ja akoby som ich vyhadzovala do povetria – asi preto, že ani na začiatku skoro nijaké neboli. Niekedy nechám všetko v ich byte a jednoducho zmiznem. Neznášam dlhé balenie a sťahovanie, ani tie nevyhnutné postmortem, ktoré prechádzajú do usulzených prosieb, aby sme zostali spolu. A predovšetkým neznášam to pretrvávajúce predstieranie spolupatričnosti, keď sa už ani nepamätáme, že je to niekto, s kým sme chceli spať. Máte pravdu – neviem, prečo si s niekým začnem. Tá vyslovená oštara s novým vzťahom! A k tomu tie malé domáce návyky, s ktorými sa musím zmieriť. Pach jeho klietky s vtákom. Spôsob, akým chce mať naukladané cédečka. Uprostred noci stonanie starodávneho radiátora, ktoré ma budí, ale jeho nie. Chce zavrieť okná. Ja ich chcem mať otvorené. Odhodím šatstvo kde-kade. On chce naše uteráky poskladané a uložené. Chce, aby sa tuba zubnej pasty vytlačala od spodku, kým ja ju stisnem, ako mi príde do ruky, a vždy stratím vrchnák, ktorý on vždy nájde kdesi na zemi za záchodovou misou. Dialkový ovládač má svoje miesto, mlieko musí stáť blízko, ale nie priveľmi blízko chladničky, bielizeň a ponožky patria do *tejto* zásuvky, nie do *tamtej*.“

„A predsa sa zdá, že s ľuďmi viete vychádzať. To vidím.“

„Nie som nijako komplikovaná. V podstate som dobrý človek, len trocha tvrdohlavý. Ale to je len fasáda. Viem tolerovať každé-

ho a všetko. Aspoň istý čas. A potom ma to jedného dňa zasiahne – nechcem byť s týmto chlapom, nechcem ho pri sebe, musím odísť preč, a bojujem s tým pocitom. No len čo to ten muž vycíti, prenasleduje ma so zúfalými očami ako šteňa. Len čo ten pohľad zbadám, frfrr, som preč a hneď si hľadám niekoho iného.“ Na okamih odmlka.

„Muži!“ povedala po chvíli, akoby to jedno slovo vystihovalo všetky nedostatky, aké je väčšina žien ochotná prehliadať, naučiť sa tolerovať a v konečnom dôsledku ich mužom prepáčiť, keď dúfajú, že ich budú milovať do konca života, hoci vedia, že nebudú. „Neznášam pohľad na niekoho zraneného.“

Nad tvárou sa jej vznášal tieň. Zatúžil som jemne sa jej dotknúť. Zachytila môj pohľad a ja som sklopil oči.

Znova mi padol zrak na jej baganče. Divé, neskrutené baganče, akoby prechodili skalnaté trasy a dostali starý, ošľahaný vzhľad, čo znamenalo, že im dôveruje. Svoje veci obľubuje obnosené a narušené. Má rada pohodlie. Hrubé vlnené ponožky podľa všetkého potiahla zo zásuvky muža, ktorého, ako tvrdila, nemilovala. No prechodná kožená motorkárska bunda vyzerala veľmi drahá. Pravdepodobne Prada. Vybehla z domova toho svojho a v tom chvate na seba hodila prvé, čo jej prišlo pod ruku, náhlivo prehodiac *Utekám za otcom, večer ti zavolám*. Mala mužské hodinky. Aj tie sú jeho? Alebo má len radšej mužské hodinky? Všetko na nej nasvedčovalo čomusi zaťatému, drsnému, nedokončenému. A potom som zazrel kúšтик pokožky medzi ponožkou a manžetou džínsov – členky mala hladučké.

„Povedzte mi o svojom otcovi,“ poprosil som.

„O otcovi? Nie je na tom dobre a strácame ho. Jeho choroba prehodnotila všetko, čo som predtým k nemu pociťovala.“ Tu preskočila na iné: „Ešte vždy účtujete za hodinu?“

„Ako som povedal, zdôverovanie ide ľahšie medzi cudzími, ktorí sa už nikdy nestretnú.“

„Myslíte?“

„Čo – zdôverovanie vo vlaku?“

„Nie. To že sa už nikdy nestretneme.“

„Aké sú šance?“

„Veľké, veľmi veľké.“